

Bogár László: Egyensúly és növekedés

2015 március 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A közelmúltban látott napvilágot Matolcsy György Egyensúly és növekedés című könyve, amely az évtized egyik alapművének ígérkezik.

A szerző abból indul ki, hogy szinte az egész huszadik századi magyar gazdaságtörténetet végigkíséri az a súlyos és a legutóbbi időkig feloldhatatlannak látszó dilemma, amelynek lényege, hogy ha nekilődül a gazdasági növekedés, akkor ez rövid időn belül súlyos eladósodáshoz, illetve ennek nyomán szinte minden egyensúlymutató romlásához, az elemi rend felbomlásához, kezelhetetlen aránytalanságokhoz vezet. Vagyis romlik a külkereskedelmi és a fizetési mérleg, és többnyire az államháztartás deficitje is jelentősen növekszik, ráadásul egy idő után ezek egymást is tovább rontják egyfajta öngerjesztő örvénylésben. Ha viszont ezt követően elkezdődik az egyensúly kényszerű helyreállítása, akkor ennek egészen bizonyosan a növekedés megtorpanása, sőt adott esetben egyenesen gazdasági visszaesés a következménye.

Ez a „hosszú huszadik század” ebben az értelemben egészen 2010-ig tartott, de azóta az első olyan kísérlet kezdődött el, amely egyre biztatóbban ígéri ennek az „első” ellentmondásnak a feloldását. Matolcsy könyvének legfontosabb érdeme az, hogy olyan imponáló, elképesztően gazdag és látványos grafikonokkal szemléltetett adattömeget vonultat fel, amivel szemben az uralkodó gazdaságfilozófia tehetetlen, hiszen minden állítását tucatnyi adatsorra épülő grafikus ábrával támasztja alá. Következtetéseit pedig visszafogottan, a szikár tényekre építve a „mainstream” gazdaságelmélet számára is korrekt, mondhatni „economically correct” módon foglalja össze. Itt, a Magyar Hírlap hasábjain azonban nyugodtan „kifecsegetjük” azt a lényeget, amit Matolcsy könyve emelkedett, hűvös eleganciával inkább csak sugall, egyébként nagyon helyesen. Szóval, ha a hatszáz oldalas könyv mondandójának lényegét néhány mondatban foglaljuk össze, az nagyjából a következő módon hangzik.

A növekedés és az egyensúly hamis metafogalmi valójában a globális hatalmi függés nyomán a lokalitásokra (jelen esetben a Magyarországra) rátelepített kifosztószivattyúk működésének két fázisát írják le. Amikor a növekedés nekilődül, akkor – lévén az ország „tízkeszegény” – ez csak külső forrásból valósulhat meg. Lehet ez külföldi pénztörlesztés, tehát devizahitel, vagy lehet konkrét „munka” formában behozott többletforrás. Igen ám, csak hogy mindkét esetben, lévén, hogy ezek a tőkésbevonási formák a globális hatalomgazdaság elemei, a bekapcsolásuk feltételeit ez a hatalmi rendszer diktálja számunkra.

Ezek a feltételek azonban minden esetben kizárólag a globális birodalmi érdekeket szolgálták. Vagyis olyan feltételekkel kényszerültünk hitelt felvenni, hogy az ezért fizetendő kamat egészen biztosan tartósan magasabb legyen, mint a hitelből megvalósuló befektetéseink minket gyarapító hozama. (Ezért beszél a népi humor arról,

hogyan ez „hozam” helyett inkább „viszem”.) Másrészt olyan feltételekkel vontuk be a külföldi tőkét, hogy az általa itt fizetett adónál és bérnél több került nekünk az általuk használt értékmezők újratermelése (elzetes „konszolidáció”, „feltőkésítés”, jelentős állami juttatások, támogatások, adókedvezmények, garantált profit, képzett, de igen olcsó munkaerő, olcsón használható infrastruktúra és egyéb). Ezért mondja a népi humor, hogy ez befektetés helyett „kifektetés”.

Ilyen elzmények után nem túl meglepő, hogy a hatalmas „programozott” veszteségek miatt a tőkbevonás hatására nem gyarapodott, hanem szegényedett az ország. (Talán az egyetlen, amit hiányolunk Matolcsy könyvében, hogy noha végig erről beszél, de explicit formában nem mondja ki, hogy az elmúlt harminc-negyven év legsúlyosabb eleme a mindezek nyomán végbemenő, több százmilliárd dollárra tehető nemzeti vagyonvesztés volt.

Szívesen látnánk a könyvnek egy ilyen irányba nyitó, „bívített” kiadását, amelyben a mostanihoz hasonló, látványos grafikonokon szemléltetné ezt a kifosztási folyamatot.) Az eleve tőksezegény ország tehát a tőkbevonás ellenére (pontosabban éppen azért!) egyre tőksezegényebb lett, egyensúlya tovább romlott, és jöhetett a rendszeresen megszorításokra épülő „egyensúlyteremtés”. Vegyük észre, hogy mindez a globális kifosztószivattyú kettős munkamenetét írja le. Elször „betölti” az erőforrásokat Magyarországra, ezt hívják „növekedésnek”, majd a „beprogramozott” veszteségek egyensúlyromlása nyomán a megszorításokkal az általa rendelkezésünkre bocsátott erőforrásoknál sokkal nagyobb összeget szív ki, és aztán kezdődik minden elöl: újra betölt, újra szív. Orbán Viktor és Matolcsy György történelmi érdeme, hogy volt tudásuk ezt felismerni, majd volt bátorságuk ez ellen tenni. Ráadásul Matolcsy elször nemzetgazdasági miniszterként, majd jegybankelnökként azt az iszonyatos ösztüzet is közvetlenül magára vállalta, amit ennek a végzetes mechanizmusnak a megbontása miatt rázúdítottak.

Bebizonyította, hogy sem a külföldi hitelekért fizetendő irreálisan magas kamat, sem az itt tevékenykedő külföldi tőkbe garantáltan magas profitja nem egyetemes törvényszerűség, sőt. És aki mer, az nyer. Teljesen érthető a globális hatalmi rendszer emiatti dühe, de lassan az is kiderül, hogy a változó világrendben Magyarország már nincs egyedül. Így aztán Matolcsy Györgynek nemcsak a kitűnő könyvéhez, hanem a könyvben is visszatükröződő, remélhetőleg tartós, mások számára is példaértékű „trendforduló” megtervezéséhez és kivitelezéséhez is gratulálhatunk.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló

